

SARABANDA ZA PESNIKA

Bogomil Fatur

Ne vem, kdo bolj je tožen,
škrjanček ali jaz...

(Murn-Aleksandrov)

Škoda za moje oči, ne dvoje: tisoč oči kot biseri čistih,
ki so žarele v svet, soncu in zvezdam drag —
zdaj je proč ta sijaj, po suhih, pogaženih listih
pada mi pôgled slep, tava temàn korak.

Škoda za moje roké, za tisočero rok kot lilije belih,
ki so objemale svet, ljubice svetlih stvari —
zlomljen je njihov krog, prstov cvetovi uveli
tonejo trudno v noč, kri po njih ledeni.

Škoda za moje srcé, za eno samo srcé, v ljubezni plamteče,
ki od zanosa in sanj še danes gori mi kot prej —
moglo bi peti in peti, v prostranost leteče,
pesem škrjančkovih kril, pesem prostosti brez mej.

Zdaj pa je v njem le gnev od upov mrtvorojenih,
od izgubljenih dni, noči prečutih zaman —
od bolečin, ki sadov niso rodile nobenih,
in od krvi, ki usiha v puščavo iz črnih ran.

Srce poeta — tenkó kot pôje v slapu zelenem iz ptiča,
pa spet široko kot zemlja, globoko kot brezno morjá —
srce poeta — antena na vrhu visokega griča,
vate lovijo se bóli, lové se radosti svetá.

Če pa srcé ne ve, za koga živeti in mreti,
je kakor zvezde sij, ki sama sebi gori —
davno ugasli žar, ki iz globine stoletij
skozi prizmo ledù prihaja do naših oči.

Jalovo je srcé, pa čeprav plamení od ljubezni,
kadar ga jalov brezup kruto pritiska k tlòm —
pridíte, burje ve, trenutki prijazni in jezni,
in mi zdrobite srcé, če pesmi več pel ne bom.